

[Damsgaard.]

„Siden årets begyndelse er valutastillingen forbedret med i alt ca. 1.600 mill. kr., men det må tages i betragtning, at der er tale om en så betydelig nettokapitalimport, at den reelle fremgang kun bliver på ca. 200 mill. kr.“

I det samme blad er der et meget langt og stort referat af en optimistisk tale, som den højtærede statsminister holdt i går, og den harmonerer i hvert fald ikke med det, jeg lige har citeret. Jeg vil gerne bringe endnu et kort citat fra Børsen fra referatet af statsministerens tale:

„Underskuddet, sagde statsministeren om handelsbalancen, er i de første ni måneder mere end halveret, valutastillingen er til udgangen af oktober forbedret med ca. 1,4 milliarder, hvoraf halvdelen skyldes lån og halvdelen reel valutaforbedring.“

Det vil altså sige, at nationalbanken kommer til en reel forbedring i år på 200 mill. kr., medens statsministeren til underbygning af det politiske lyssyn, der naturligvis skal frem nu, kommer til 700 mill. kr. Jeg synes, det var rimeligt også at tage dette spørgsmål frem, så meget mere som den højtærede statsminister selv er til stede og måske kan bringe overensstemmelse mellem disse tal.

Thestrup: Jeg vil gerne først gøre et par bemærkninger til de ærede medlemmer hr. Kaj Andresen og fru Grethe Philip. Det ærede medlem fru Grethe Philip foreholdt mig, at mit parti nu i modsætning til tidligere erkendte nødvendigheden af at bruge finanspolitiske virkemidler. Heroverfor vil jeg sige, at vi herinde i folketinget med de mange nationaløkonomer, vi har, er blevet meget teoretiske, når vi diskuterer økonomiske spørgsmål, og så er dog vel forholdet det, at et lands økonomiske politik ikke helt ud lader sig lede ud fra teoretiske betragtninger. Det gælder vel her, ligesom det gælder i krig, at man først og fremmest må handle, som omstændighederne byder.

Det er rigtigt, at mit parti — og også jeg selv — har angrebet den høje regering for overbalancering af statsbudgettet, og vi har til støtte herfor anført forskellige nationaløkonomer som dr. Erhard og dr. Röpke. Men der lå i disse angreb først og fremmest det, at vi mente, at regeringen ikke ville have den fornødne modstandskraft til at sige nej til de krav om forbrug, der kommer, hver gang der er et sådant overskud på statsbudgettet. Jeg tror ikke, vi helt har haft uret i vor opfattelse.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Kaj Andresen, der talte om, at oppositionen mente, at nationens penge lå bedst i borgernes lommer — i hvert fald bedre i borgernes lommer end i statskassen — at det er virkelig vor opfattelse. Det betyder ikke, at vi siger nej til at sætte penge af eller give penge ud til fællesopgaver, og jeg har i mit første indlæg tydeligt givet udtryk herfor — jeg forstår da også, at den højtærede finansminister anerkendte, at jeg tydeligt havde givet udtryk for, at vi ønskede at afsætte penge til fællesopgaver — men det betyder, at vi foretrækker, at så meget initiativ som muligt og så mange investeringer som muligt skal overlades til den private sektor. Vi mener, at staten i sin økonomiske politik skal tilvejebringe det bedst mulige klima for fremskridtet, men at selve fremskridtet som regel kun opnås ved den private indsats. Men igen vil jeg betone, at vi ikke føler os bundne, i hvert fald ikke bundne så stærkt af teorier, at vi ikke først og fremmest ser efter de foreliggende spørgsmål. Teorierne kan give os en vejledning, vore politiske synspunkter kan give os et grundlag at gå ud fra, men i afgørelsen af selve det aktuelle, foreliggende spørgsmål er det foreliggende omstændigheder, der er det afgørende. Formålet er for os først og fremmest at nå en praktisk, fornuftig og rimelig løsning, så kommer teorierne i anden række. Jeg vil gerne minde om Goethes berømte ord om, at al teori er grå, og at kun livets træ er evigt grønt.